

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 98/71/EB

frá 13. október 1998

um lögverndun hönnunar

EVROÞUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFA,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 100 gr. a,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 189. gr. b í sáttmálanum ⁽³⁾, á grundvelli sameiginlegs texta sem samþykktur var af sáttanefndinni 29. júlí 1998,*og að teknu tilliti til eftirfarandi:*

- 1) Markmið bandalagsins, sem mælt er fyrir um í sáttmálanum, eru meðal annars að leggja grunn að nánari einingu meðal þjóða Evrópu, stuðla að nánari samskiptum milla aðildarríkja bandalagsins og tryggja efnahagslegar og félagslegar framfarir í löndum bandalagsins með því að taka höndum saman um að ryðja úr vegi þeim tálum sem skipta Evrópu. Í þessu skyni kveður sáttmálinn á um stofnun innri markaðar sem einkennist af því að afnema hindranir á frjálsum vöruflutningum og að koma á kerfi sem tryggir að samkeppni á innri markaðinum raskist ekki. Samræming laga aðildarríkjanna um lögverndun hönnunar myndi stuðla að þessum markmiðum.
- 2) Mismunandi ákvæði um lögverndun hönnunar í löggjöf aðildarríkjanna hafa bein áhrif á stofnun og starfsemi innri markaðarins varðandi framleiðsluvörur sem fela í sér hönnun. Slíkt misræmi getur raskað samkeppni á innri markaðinum.
- 3) Til að innri markaðurinn geti starfað snurðulaust er því nauðsynlegt að samræma lög aðildarríkjanna um verndun hönnunar.

4) Við þá framkvæmd er mikilvægt að taka tillit til þeirra lausna og þess ávinnings sem hönnunarkerfi bandalagsins mun færa þeim fyrirtækjum sem óska eftir að afla sér hönnunarréttar.

5) Ónauðsynlegt er að takast á hendur fulla samræmingu hönnunarlaga aðildarríkjanna og nægir að samræmingin sé takmörkuð við þau ákvæði landslaga sem hafa beinust áhrif á starfsemi innri markaðarins. Setja ber innlend ákvæði um viðurlög, úrræði og framkvæmd. Ekki er unnt að ná fram markmiðum þessarar takmörkuðu samræmingar með fullnægjandi hætti ef aðildarríkin starfa hvert fyrir sig.

6) Aðildarríkin ættu því að hafa frjálssar hendur með setningu málsmeðferðarákvæða um skráningu, endurnýjun og ógildingu hönnunarréttar og ákvæði um áhrif slíkrar ógildingar.

7) Þessi tilskipun kemur ekki í veg fyrir að hönnun geti fallið undir innlenda löggjöf eða löggjöf bandalagsins sem kveður á um aðra vernd en þá sem fæst með skráningu eða birtingu hönnunar, svo sem löggjöf um óskráðan hönnunarrétt, vörumerki, einkaleyfi og nytjamynstur, óréttmæta samkeppni eða skaðabótaábyrgð.

8) Á meðan höfundarréttarlög hafa ekki verið samræmd er mikilvægt að fastsetja meginregluna um uppsafnaða vernd með tilliti til laga um verndun á sérstakri skráðri hönnun og til höfundarréttarlaga, en veita aðildarríkjunum um leið frelsi til að ákvarða umfang höfundarréttarverndar og skilyrðin fyrir því að öðlast slíka vernd.

⁽¹⁾ Stjtið. EB C 345, 23. 12. 1993, bls. 14 og Stjtið. EB C 142, 14. 5. 1996, bls. 7.

⁽²⁾ Stjtið. EB C 388, 31. 12. 1994, bls. 9 og Stjtið. EB C 110, 2. 5. 1995, bls. 12.

⁽³⁾ Álit Evrópuþingsins frá 12. október 1995 (Stjtið. EB C 287, 30. 10. 1995, bls. 157), sameiginleg afstaða ráðsins frá 17. júní 1997 (Stjtið. EB C 237, 4. 8. 1997, bls. 1), ákvörðun Evrópuþingsins frá 22. október 1997 (Stjtið. EB C 339, 10. 11. 1997, bls. 52). Ákvörðun Evrópuþingsins frá 15. september 1998. Ákvörðun ráðsins frá 24. september 1998.

9) Eigi að ná markmiðum innri markaðarins verða skilyrði til að fá hönnunarrétt skráðan að vera hin sömu í öllum aðildarríkjunum. Til þess að svo megi vera er nauðsynlegt að hafa samræmda skilgreiningu á hugtakinu hönnun og á kröfunni um nýjung og sérsæði sem skráður hönnunarréttur verður að hlíta.

- 10) Til að stuðla að frjálsum vöruflutningum er nauðsynlegt að framfylgja þeirri meginreglu að skráður hönnunarréttur veiti réttthafa hliðstæða vernd í öllum aðildarríkjunum.
- 11) Við skráningu öðlast rétthafi vernd á þeim hönnunarþáttum framleiðsluvöru, eða hluta hennar, sem eru sýndir í umsókninni og gerðir almenningi aðgengilegir með birtingu eða með því að veita aðgang að viðkomandi málsskjali.
- 12) Vernd á ekki að ná yfir þá íhluta, sem ekki eru sýnilegir við venjulega notkun framleiðsluvörunnar, né yfir þá þætti slíkra íhluta sem eru ekki sýnilegir þegar hlutinn er áfastur eða sem myndu ekki í sjálfu sér fullnægja kröfunni um nýjung og sérstæði. Ekki ber að taka tillit til hönnunarþátta, sem ekki njóta verndar af þessum ástæðum, í þeim tilgangi að meta hvort aðrir þættir hönnunarinnar fullnægja kröfum um rétt til verndar.
- 13) Mat á því hvort hönnun getur talist sérstæð á að byggjast á því hvort sú heildarmynd sem hún veitir upplýstum notanda er greinilega frábrugðin heildarmynd hans af annarri hönnun, að teknu tilliti til eðlis þeirrar framleiðsluvöru sem hönnunin er notuð á eða er hluti af, og ekki síst með tilliti til þeirrar iðngreinar sem hún tilheyrir og hve mikið svigrúm hönnuðurinn hefur haft við gerð hönnunarinnar.
- 14) Það má ekki vera tækninýjungum til trafala að hönnunarvernd nái til þátta sem ákvarðast eingöngu af tæknilegri virkni sinni. Þetta ber þó ekki að skilja sem svo að hönnun verði að hafa fagurfræðilega eiginleika. Sömuleiðis má samhæfi framleiðsluvara, sem eru af ólíkri gerð, ekki bíða skaða af því að vernd taki líka til hönnunar vélræns tengibúnaðar. Ekki ber að taka tillit til hönnunarþátta, sem ekki njóta verndar af þessum ástæðum, í þeim tilgangi að meta hvort aðrir þættir hönnunarinnar fullnægja kröfum um rétt til verndar.
- 15) Vélrænn tengibúnaður samsettra framleiðsluvara getur samt sem áður verið mikilvægur liður í nýjum eiginleikum samsettra framleiðsluvara og orðið til mikils framdráttar á sviði markaðssetningar og ætti þess vegna að geta notið verndar.
- 16) Ekki er hægt að fá hönnunarrétt á hönnun sem stríðir gegn allsherjarreglu eða viðurkenndu siðgæði. Þessi tilskipun felur ekki í sér samhæfingu á hug-
- tökum sem tengjast allsherjarreglu eða viðurkenndu siðgæði í einstökum aðildarríkjum.
- 17) Til að innri markaðurinn geti starfað eðlilega er nauðsynlegt að kveða á um sama verndartíma skráðs höfundarréttar.
- 18) Ákvæði þessarar tilskipunar hafa ekki áhrif á beitingu samkeppnisreglna samkvæmt 85. og 86. gr. sáttmálans.
- 19) Fyrir ýmsar greinar iðnaðar er orðið brýnt að samþykka þessa tilskipun hið fyrsta. Að svo stöddu er ekki hægt að taka upp fullnaðarsamræmingu á lögum aðildarríkjanna um notkun verndaðrar hönnunar í þeim tilgangi að leyfa viðgerð á samsettum framleiðsluvörum til þess að koma þeim í upprunalegt horf þegar framleiðsluvaran, sem hönnunin er notuð á eða er hluti af, er íhluti samsettrar framleiðsluvöru og hönnunin ræðst af útliti hennar. Fullnaðarsamræming laga aðildarríkjanna um notkun verndaðrar hönnunar til slíkra viðgerða á samsettum framleiðsluvörum ætti ekki að hindra samræmingu annarra innlendra ákvæða hönnunarlaga sem hafa beinust áhrif á starfsemi innri markaðarins. Á meðan á þessu stendur ber aðildarríkjunum af þessum sökum að viðhalda ákvæðum sem samrýmast sáttmálanum og varða notkun á hönnun íhluta, sem er notaður við viðgerð á samsettri framleiðsluvöru til að koma henni í upprunalegt horf, eða, ef þau taka upp ný ákvæði varðandi slíka notkun, ætti tilgangur þessara ákvæða einungis að vera að afnema markaðshöft vegna slíkra íhluta. Þau aðildarríki, sem á gildistökudegi þessarar tilskipunar, hafa ekki ákvæði um hönnunarvernd íhluta þurfa ekki að innleiða skráningu á hönnun slíkra íhluta. Þremur árum eftir að þessi tilskipun kemur til framkvæmda ber framkvæmdastjórninni að leggja fram greiningu á afleiðingum sem ákvæði hennar hafa haft fyrir iðnað bandalagsins, neytendur, samkeppni og starfsemi innri markaðarins. Hvað varðar íhluta samsettra framleiðsluvara ætti þessi greining einkum að kanna samhæfingu með tilliti til ólíkra möguleika, svo sem þóknunarkerfis og einkaréttar til takmarkaðs tíma. Eigi síðar en einu ári eftir að þessi greining hefur verið lögð fram ber framkvæmdastjórninni, að höfðu samráði við þá aðila sem þetta varðar helst, að leggja til við Evrópuþingið og ráðið þær breytingar á tilskipuninni sem nauðsynlegar eru til að innri markaðurinn komi að fullu til framkvæmda hvað varðar íhluta samsettra framleiðsluvara og hverjar þær aðrar breytingar sem hún telur nauðsynlegar.

- 20) Bráðabirgðaákvæði í 14. gr. varðandi hönnun íhluta, sem eru notaðir í þeim tilgangi að gera við samsetta framleiðsluvöru til að koma henni í upprunalegt horf, má ekki undir neinum kringumstæðum túlka sem hindrun á frjálsu flæði framleiðsluvöru sem myndar slíkan íhluta.
- 21) Gera verður tæmandi grein fyrir gildum ástæðum þess að hafna skráningu í aðildarríkjum þar sem fram fer ítarleg rannsókn á umsóknum áður en til skráningar kemur og gildum ástæðum, sem geta leitt til ógildingar skráðs hönnunarréttar, í öllum aðildarríkjunum.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Skilgreiningar

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

- a) „hönnun“: útlit framleiðsluvöru eða hluta hennar sem ræðst sérstaklega af þáttum á borð við línur, útlínur, liti, löggun, áferð og/eða af efniviði framleiðsluvörunnar sjálftrar og/eða skreytingu hennar;
- b) „framleiðsluvara“: hlutur sem er framleiddur með tæknilegum hætti eða handunninn hlutur, þar á meðal hlutar sem ætlaðir eru í samsetta framleiðsluvöru, umbúðir, útfærslur, myndræn tákni og leturgerð, að undanskildum tölvuforritum;
- c) „samsett framleiðsluvara“: framleiðsluvara sem er samsett úr mörgum íhlutum sem unnt er að skipta um þannig að framleiðsluvöruna megi taka í sundur og setja saman aftur.

2. gr.

Gildissvið

1. Tilskipun þessi tekur til:
- a) hönnunarréttar sem er skráður hjá aðaleinkaleyfastofu aðildarríkisins;
- b) hönnunarréttar sem er skráður hjá Benelux hönnunarstofunni;
- c) hönnunarréttar sem hefur verið skráður samkvæmt alþjóðlegu fyrirkomulagi með réttaráhrif í aðildarríki;
- d) umsókna um hönnunarrétt sem um getur í a-, b- og c-lið.
2. Að því er varðar þessa tilskipun skal hönnunarskráningin einnig taka til birtingar á hönnuninni eftir að umsókn hefur verið lögð fram hjá einkaleyfastofu þess aðildarríkis þar sem slík birting jafngildir því að öðlast hönnunarrétt.

3. gr.

Verndarkröfur

1. Aðildarríki skulu vernda hönnun með skráningu og skulu veita handhöfum einkarétt í samræmi við ákvæði þessarar tilskipunar.
2. Hönnun skal vernduð af hönnunarrétti að því marki sem hún er ný og sérstæð.
3. Hönnun, sem er notuð á eða er hluti af framleiðsluvöru sem myndar íhlut samsettrar framleiðsluvöru, skal einungis teljast ný og sérstæð:
- a) ef íhluturinn, þegar honum hefur verið komið fyrir í samsettu framleiðsluvörunni, er sýnilegur á meðan á venjulegri notkun vörunnar stendur; og
- b) að því marki sem þessir sýnilegu þættir íhlutarins fullnægja kröfunni um nýjung og sérstæði.
4. Með „venjulegri notkun“, í skilningi a-liðar 3. mgr., er átt við hagnýtingu notanda, að undanskildu viðhaldi eða viðgerð.

4. gr.

Nýjung

Hönnun telst ný ef engin samskonar hönnun hefur verið gerð almenningi aðgengileg fyrir þann dag sem umsókn um skráningu er lögð fram eða, ef forgangsréttar er krafist, fyrir þann dag sem forgangsrétturinn öðlast gildi. Hönnun skal vera álitin samskonar ef ólíkir þættir koma einungis fram í lítilvægum smáatriðum.

5. gr.

Sérstæði

1. Hönnun telst sérstæð ef sú heildarmynd sem hún veitir upplýstum notanda er frábrugðin heildarmynd hans af annari hönnun sem hefur verið gerð aðgengileg almenningi fyrir þann dag sem umsókn um skráningu er lögð fram eða, ef forgangsréttar er krafist, fyrir þann dag sem forgangsrétturinn öðlast gildi.
2. Við mat á því hvort hönnun telst sérstæð skal taka mið af því svigrúmi sem hönnuður hefur haft við gerð hönnunarinnar.

6. gr.

Birting

1. Að því er varðar beitingu 4. og 5. gr. telst hönnun hafa verið gerð almenningi aðgengileg ef hún hefur verið birt í kjölfar skráningar eða gerð opinber með öðrum hætti eða hún hefur verið höfð til sýnis, notuð í viðskiptum eða orðið þekkt með öðrum hætti, nema ekki verði með sanngirni talið að fagmenn á viðkomandi sviði í bandalaginu hafi við

venjulegar starfsaðstæður getað öðlast vitneskju um þessi tilvik fyrir þann dag sem umsókn um skráningu er lögð fram eða, ef forgangsréttar er krafist, fyrir þann dag sem forgangsrétturinn öðlast gildi. Þó skal ekki litið svo á að hönnunin hafi verið gerð almenningi aðgengileg af þeirri ástæðu einni að hún hafi verið birt þriðja aðila í trúnaði sem krafist hefur verið ótvíræðum hætti eða ætla má að hafi verið krafist.

2. Við beitingu 4. og 5. gr. skal ekki taka tillit til birtingar ef sú hönnun, sem krafist er verndar á samkvæmt hönnunarrétti aðildarríkis, hefur verið gerð almenningi aðgengileg:

- a) fyrir atbeina hönnuðar, síðari handhafa réttinda, eða þriðja aðila á grundvelli upplýsinga eða athafna hönnuðar eða síðari handhafa réttinda; og
 - b) á 12 mánaða tímabili fyrir þann dag sem umsókn um skráningu er lögð fram eða, ef forgangsréttar er krafist, fyrir þann dag sem forgangsrétturinn öðlast gildi.
3. Ákvæði 2. mgr. skulu einnig gilda ef hönnunin hefur verið gerð almenningi aðgengileg vegna misbeitingar gagnvart hönnuði eða síðari handhafa réttinda.

7. gr.

Hönnun sem ákvarðast af tæknilegri virkni sinni og hönnun sem lýtur að samtengingu

1. Ekki skal veita hönnunarrétt vegna þátta í útliti framleiðsluvöru sem ákvarðast einungis af tæknilegri virkni þeirra.
2. Ekki skal veita hönnunarrétt vegna þátta í útliti framleiðsluvöru sem verður að framleiða aftur með nákvæmlega sama sniði og máli til að hægt sé að tengja framleiðsluvöruna, sem hönnunin er notuð á eða er hluti af, með vélrænum hætti við aðra framleiðsluvöru, eða láta hana í, á, um eða við aðra framleiðsluvöru, þannig að báðar vörunar geti gegnt hlutverki sínu.
3. Þrátt fyrir 2. mgr. skal vera unnt, með þeim skilyrðum sem sett eru fram í 4. og 5. gr., að veita hönnunarrétt ef hönnunin gefur færi á margs konar samsetningu eða samtengingu vara í kerfi úr víxlanlegum einingum.

8. gr.

Hönnun sem brýtur í bága við allsherjarreglu eða siðgæði

Ekki skal veita hönnunarrétt vegna hönnunar sem brýtur í bága við allsherjarreglu eða viðurkennt siðgæði.

9. gr.

Verndarsvið

1. Það verndarsvið, sem hönnunarréttur veitir, skal taka til hvers kyns hönnunar sem framkallar ekki aðra heildarmynd hjá upplýstum notanda.
2. Við mat á verndarsviði skal taka mið af því svigrúmi sem hönnuðurinn hefur haft við gerð hönnunarinnar.

10. gr.

Verndartími

Við skráningu skal hönnun, sem fullnægir kröfum 2. mgr. 3. gr., vera vernduð með hönnunarrétti í eitt eða fleiri fimm ára tímabil frá þeim degi sem umsóknin var lögð fram. Réttthafinn getur fengið verndartímamann framlengdan um eitt eða fleiri fimm ára tímabil, í allt að 25 ár talið frá umsóknardegi.

11. gr.

Ógilding eða synjun skráningar

1. Synja skal um skráningu hönnunar eða, hafi hönnunin verið skráð, lýsa hönnunarrétt ógildan:
 - a) ef hönnunin er ekki hönnun í skilningi a-liðar 1. gr.; eða
 - b) ef hún fullnægir ekki kröfum 3.–8. gr; eða
 - c) ef umsækjandi eða handhafi hönnunarréttar á ekki tilkall til hans samkvæmt lögum viðkomandi aðildarríkis; eða
 - d) ef hönnunin brýtur gegn eldri hönnun, sem hefur verið gerð almenningi aðgengileg eftir að umsókn um skráningu var lögð fram eða, ef forgangsréttar er krafist, eftir þann dag sem forgangsrétturinn öðlast gildi, og sem nýtur verndar frá þeim degi, sem er á undan umræddum degi, í krafti skráðrar bandalagshönnunar eða umsóknar um skráningu sem bandalagshönnun eða í krafti hönnunarréttar viðkomandi aðildarríkis eða umsóknar um slíkan rétt.
2. Hvaða aðildarríki sem er getur kveðið á um að synjað sé um skráningu hönnunar, eða, hafi hönnunin verið skráð, að hönnunarrétturinn skuli lýstur ógildur:
 - a) ef áberandi tákni er notað í hönnun sem fylgir í kjölfar annarrar og lög bandalagsins eða lög viðkomandi aðildarríkis, sem gilda um táknið, veita rétthafa merkisins rétt til að banna slíka notkun; eða

b) ef hönnunin felur heimildarlaust í sér verk sem nýtur verndar samkvæmt höfundarrétti viðkomandi aðildarríkis; eða

c) ef hönnunin felur í sér ósæmilega notkun á einhverju þeirra atriða sem talin eru upp í 6. gr. b í Parísarsamþykktinni um vernd eignarréttinda á sviði iðnaðar eða á merkjum, táknum og skjaldarmerkjum öðrum en þeim sem falla undir 6. gr. b í fyrrnefndri samþykkt og hafa sérstakt gildi fyrir almenning í viðkomandi aðildarríki.

3. Einungis sá sem á tilkall til hönnunarréttar samkvæmt lögum viðkomandi aðildarríkis getur skírskotað til þeirra ástæðna sem kveðið er á um í c-lið 1. mgr.

4. Einungis umsækjandinn, eða sá sem á tilkall til andstæðs réttar, getur skírskotað til þeirra ástæðna sem kveðið er á um í d-lið 1. mgr. og a- og b-lið 2. mgr.

5. Einungis sú persóna eða sá aðili, sem notkunin varðar, getur skírskotað til þeirra ástæðna sem kveðið er á um í c-lið 2. mgr.

6. Ákvæði 4. og 5. mgr. skulu ekki hafa áhrif á frelsi aðildarríkjanna til að kveða á um að viðeigandi yfirvald umrædds aðildarríkis geti skírskotað til þeirra ástæðna, sem kveðið er á um í d-lið 1. mgr. og c-lið 2. mgr., að eigin frumkvæði.

7. Þegar búið er að synja um skráningu hönnunar, eða búið að lýsa hönnunarrétt ógildan á grundvelli b-liðar 1. mgr. eða 2. mgr., má skrá hönnunina eða viðhalda hönnunarréttinum í breyttri mynd, enda fullnægi hann kröfunni um vernd og sérkenni hönnunarinnar haldi sér. Skráning eða viðhald í breyttri mynd getur falist í skráningu, ásamt afsali rétthafa hönnunarréttarins á hluta hans, eða í færslu í hönnunarskrá þar sem því er lýst með dómi að hluti hönnunarréttarins sé ógildur.

8. Þrátt fyrir 1.–7. mgr. getur hvaða aðildarríki sem er ákveðið að ástæður fyrir synjun um skráningu eða fyrir ógildingu, sem gilda í því ríki fyrir þann dag sem nauðsynleg ákvæði til að fara að þessari tilskipun öðlast gildi, skuli eiga við um umsóknir um skráningu hönnunar, sem hafa verið lagðar fram fyrir umræddan dag, og um skráningar sem koma í kjölfarið.

9. Lýsa má hönnunarrétt ógildan jafnvel eftir að hann hefur runnið út eða honum verið skilað.

12. gr.

Réttindi sem leiðir af hönnunarrétti

1. Við skráningu á hönnun skal rétthafi öðlast allan rétt til að nota hana og til að koma í veg fyrir að þriðji aðili geti notað hana heimildarlaust. Slík notkun skal einkum taka til þess að framleiða, bjóða til sölu, markaðssetja, flytja inn

eða út eða nota framleiðsluvöru, sem hönnunin er notuð á eða er hluti af, eða þess að safna birgðum af slíkri framleiðsluvöru í áðurgreindu skyni.

2. Ef ekki er hægt, samkvæmt lögum aðildarríkis, að koma í veg fyrir athafnir, sem um getur í 1. mgr., fyrir gildistöku-dag ákvæðanna, sem eru nauðsynleg til að fara að þessari tilskipun, er ekki hægt að skírskota til réttinda sem leiðir af hönnunarrétti til að koma í veg fyrir að aðili, sem hefur stofnað til slíkra athafna fyrir þann dag, geti haldið þeim áfram.

13. gr.

Takmörkun réttinda sem leiðir af hönnunarrétti

1. Réttindum, sem við skráningu leiðir af hönnunarrétti, skal ekki beita varðandi:

- a) persónulegar athafnir sem ekki eru viðskiptalegs eðlis;
- b) athafnir sem framkvæmdar eru í tilraunaskyni;
- c) eftirgerðir tengdar tilvísunum eða kennslu, svo fremi að slíkar athafnir samrýmist góðum viðskiptaháttum, skaði ekki venjulega notkun hönnunar óhæfilega og heimildar sé getið.

2. Að auki skal réttindum, sem leiðir af skráningu hönnunarréttar, ekki beitt varðandi:

- a) búnað í skipum og loftförum skráðum í öðru landi, þegar þau koma tímabundið inn á yfirráðasvæði viðkomandi aðildarríkis;
- b) innflutning til viðkomandi aðildarríkis á vara- og aukahlutum til að gera við slíkt farartæki;
- c) vinnu við viðgerðir á slíkum farartækjum.

14. gr.

Bráðabirgðaákvæði

Þar til breytingar á þessari tilskipun hafa verið samþykktar að fenginni tillögu framkvæmdastjórnarinnar í samræmi við ákvæði 18. gr. skulu aðildarríkin viðhalda gildandi lagaákvæðum varðandi notkun hönnunar á íhlut sem er notaður til að gera við samsetta framleiðsluvöru í þeim tilgangi að koma henni í sitt upprunalega horf og skulu aðeins breyta þessum ákvæðum ef markmiðið er að afnema markaðshöft varðandi slíka íhluti.

15. gr.

Fullnustunot réttinda

Réttindi, sem fást með skráningu hönnunarréttar, skulu ekki taka til athafna er lúta að framleiðsluvöru sem er hluti af eða notar hönnun sem fellur undir verndarsvið hönnunarréttarins þegar framleiðsluvaran hefur verið markaðssett í bandalaginu af handhafa hönnunarréttarins eða með samþykki hans.

16. gr.

Tengsl við annars konar vernd

Ákvæði þessarar tilskipunar skulu ekki hafa áhrif á nein ákvæði laga bandalagsins eða laga viðkomandi aðildarríkis varðandi óskráðan hönnunarrétt, vörumerki eða önnur kennimerki, einkaleyfi og nytjamynstur, leturgerðir, skaðabótaábyrgð eða óréttmæta samkeppni.

17. gr.

Tengsl við höfundarrétt

Hönnun, sem er vernduð með skráðum hönnunarrétti í eða vegna aðildarríkis í samræmi við þessa tilskipun, á einnig að geta notið réttar með tilliti til laga um höfundarrétt í því ríki frá þeim degi er hönnunin var sköpuð eða fastsett með tilteknu sniði. Hvert aðildarríki um sig ákveður að hve miklu leyti og með hvaða skilyrðum slík vernd er veitt, þar með talið hvaða krafa er gerð til frumleika.

18. gr.

Endurskoðun

Þremur árum eftir framkvæmdardaginn, sem er tilgreindur í 19. gr., skal framkvæmdastjórnin leggja fram greiningu á afleiðingum ákvæða þessarar tilskipunar fyrir iðnað í bandalaginu, einkum með tilliti til þeirra iðngreina sem þetta varðar helst, sérstaklega framleiðendur samsettra framleiðsluvara og íhluta, fyrir neytendur, samkeppni og starfsemi innra markaðarins. Eigi síðar en ári seinna skal

framkvæmdastjórnin leggja til við Evrópuþingið og ráðið þær breytingar á tilskipuninni sem nauðsynlegar eru til að innri markaðurinn komi að fullu til framkvæmda hvað varðar íhluta samsettra framleiðsluvara og hverjar þær aðrar breytingar sem hún telur nauðsynlegar í ljósi viðræðna við þá aðila sem þetta varðar helst.

19. gr.

Framkvæmd

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnisýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 28. október 2001.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessi ákvæði skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þau verða birt opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

20. gr.

Gildistaka

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

21. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Lúxemborg 13. október 1998.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,
J. M. GIL-ROBLES
forseti.

Fyrir hönd ráðsins,
C. EINEM
forseti.

Yfirlýsing frá framkvæmdastjórninni

Framkvæmdastjórnin deilir áhyggjum með Evrópuþinginu varðandi átak gegn eftirlíkingum.

Fyrir árslok hyggst framkvæmdastjórnin kynna grænbók um sjóræningjastarfsemi og eftirlíkingar á innri markaðinum.

Framkvæmdastjórnin mun fella inn í þessa grænbók þá hugmynd þingsins að gera það að skyldu þeirra sem búa til eftirlíkingar að veita réttihöfum upplýsingar um ólöglega starfsemi sína.

Yfirlýsing frá framkvæmdastjórninni varðandi 18. gr.

Um leið og tilskipunin hefur verið samþykkt, og án þess að það hafi áhrif á 18. gr. leggur framkvæmdastjórnin til að stofnað verði til samráðsvettvangs með framleiðendum samsettra framleiðsluvara og íhluta fyrir vélknúin ökutæki. Markmið þessa samráðs verður að ná frjálsum samningum á milli þeirra aðila er málið varðar um hönnunarvernd í þeim tilvikum þegar framleiðsluvaran, sem hönnunin er notuð á eða er hluti af, er íhluti samsettrar framleiðsluvöru og hönnunin ræðst af útliti hennar.

Framkvæmdastjórnin mun samhæfa samráðsvettvanginn og mun með reglulegu millibili gefa þinginu og ráðinu skýrslu um framvinduna. Framkvæmdastjórnin mun bjóða samráðsaðilum að íhuga ýmsar mögulegar lausnir sem hægt er að byggja frjálsa samninga á, þar á meðal bóknunarkerfi og kerfi sem byggir á hönnunarvernd í takmarkaðan tíma.
